

Sygn. akt VU 78/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T..

z dnia 8 grudnia 2015 r.

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawcy M. S. prawo do emerytury z dniem 1 listopada 2015 roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. na rzecz wnioskodawcy M. S. kwotę 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VU 78/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. odmówił M. S. prawa do emerytury.

W odwołaniu od powyższej decyzji złożonym w dniu 13 stycznia 2016 roku wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o przyznanie prawa do emerytury i zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w (...) Spółce Akcyjnej od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że stanowisko ślusarza w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych nie jest wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.)

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

M. S. urodzony (...) złożył w dniu 22 listopada 2015 roku wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-5 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 25 lat i 9 dni, w tym 24 lata, 7 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy i 2 dni okresów nieskładkowych. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi 1 rok i 15 dni. Organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia od dnia 14 grudnia 1973 roku do dnia 27 grudnia 1974 roku na stanowisku zalewacza wybijacza.

(dowód: decyzja z dnia 8 grudnia 2015 roku, k. 14 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie z dnia 3 lutego 2016 roku, k. 15-15v akt sprawy)

W okresie od dnia 14 grudnia 1973 roku do dnia 25 listopada 2015 roku M. S. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w Fabryce (...) Spółce Akcyjnej w P. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.). W świadectwie pracy i angażach wystawionych wnioskodawcy przez wyżej wymieniony zakład pracy wskazano, że był on zatrudniony od dnia 14 grudnia 1973 roku do dnia 26 października 1976 roku na stanowisku zalewacza wybijacza, a od dnia 27 października 1976 roku do dnia 25 listopada 2015 roku na stanowisku spawacza.

(dowód: świadectwo pracy k. 9-10 akt sprawy, umowa o pracę z dnia 25 października 1976 roku, karta obiegowa zmiany, angaże w aktach osobowych wnioskodawcy)

W okresie od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku ślusarza w wydziale konstrukcji urządzeń odkrywkowych M-33. Na tym wydziale były składane wielkogabarytowe konstrukcje wykorzystywane w kopalniach węgla brunatnego. Wnioskodawca składał według rysunku technicznego elementy do maszyn i urządzeń górniczych, takie jak przenośniki, bębny, stacje zwrotne, napędowe, konstrukcje trasy przenośników. Blachy o wymiarach do dziesięciu metrów na półtora metra, były dostarczane przez wydział przygotowawczy. Czynności wykonywane przez wnioskodawcę polegały na docięciu blach palnikiem wodorotlenowym celem ich dopasowania, wstępnym spawaniu, czyli szepianiu elementów konstrukcji, szlifowaniu szlifierką pneumatyczną (w późniejszym okresie elektryczną), nitowaniu konstrukcji przy użyciu nitownicy - młotków oraz wykonywaniu połączeń śrubowych przy pomocy kluczy z napędem pneumatycznym. Po złączeniu konstrukcji przez ślusarzy spawacze zajmowali się ich precyzyjnym spawaniem. W dalszej części produkcji wnioskodawca przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego prostował odkształcone podczas spawania metalowe elementy urządzenia, aby każdy z nich do siebie pasował. Gotowy wyrób wnioskodawca następnie szlifował przy pomocy szlifierki pneumatycznej.

Wnioskodawca swoje obowiązki wykonywał stale, w pełnym wymiarze czasu pracy. Na hali, na której wnioskodawca pracował występowało duże zapylenie (pyłami metali i ich związków), zadymienie (dymy spawalnicze), hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy. Ponadto wnioskodawca był narażony na podwyższoną temperaturę środowiska pracy, promieniowanie łuku elektrycznego, drgania mechaniczne przekazywane przez szlifierki pneumatyczne. W bezpośrednim sąsiedztwie pracowali spawacze, których stanowiska pracy były oddzielone od stanowiska wnioskodawcy cienkim parawanem.

Stanowisko pracy wnioskodawcy było zlokalizowane w wielkogabarytowej hali produkcyjnej, której kubatura nie była podzielona wewnętrznymi przegrodami budowlanymi, a stanowiska ślusarzy i spawaczy były usytuowane obok siebie. Pracownicy byli podzieleni na kilkuosobowe brygady. W wydziale znajdowały się stanowiska malarzy wykonujących powłoki antykorozyjne montowanych tam konstrukcji urządzeń dla zakładów górniczych. Skarżący pracował około 10 metrów od malarni. Na stanowisku wnioskodawcy nie były zachowane higieniczne warunki pracy. Stanowiska do spawania były osłonięte niewysokimi parawanami i znajdowały się w sąsiedztwie stanowisk ślusarzy. Wnioskodawca był narażony na zanieczyszczenia, dymy, pyły spawalnicze i opary rozpuszczalników. Nitownice, młotki i szlifierki

pneumatyczne generowały nadmierny hałas, a pracownicy nie byli wyposażeni w ochronniki słuchu. Pracownicy świadczyli swe obowiązki w kaskach, okularach ochronnych, skórzanych rękawicach i okularach do spawania oraz upalania. W miejscu pracy występowała nadmierna temperatura, zwłaszcza latem. Pomimo, iż pracowali na tej samej hali i w równie szkodliwych warunkach jak inni pracownicy, ślusarze nie otrzymywali dodatku szkodliwego, a jedynie zupy regeneracyjne. Ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze czasu pracy i nie wykonywał innych czynności niż wskazane.

(dowód: zeznania świadka S. B., protokół z rozprawy z dnia 4 sierpnia 2016 roku, k. 68v-69, nagranie od minuty 7:27 do minuty 25:25, zeznania świadka J. A., protokół z rozprawy z dnia 4 sierpnia 2016 roku, k. 69, nagranie od minuty 25:54 do minuty 33:49, zeznania świadka S. S., , protokół z rozprawy z dnia 4 sierpnia 2016 roku, k. 69-69v, nagranie od minuty 34:04 do minuty 44:24, zeznania świadka E. W., protokół z rozprawy z dnia 4 sierpnia 2016 roku, k. 69v, nagranie od minuty 44:40 do minuty 52:39, zeznania wnioskodawcy, protokół z rozprawy z dnia 4 sierpnia 2016 roku, k. 70, nagranie od minuty 53:42 do godziny 1:01:30, k. 68v – 70 akt sprawy, angaże w aktach osobowych wnioskodawcy)

(...) Spółka Akcyjna wystawiła wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w którym poświadczyla, że M. S. pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując pracę przy obsłudze żeliwiaków, rozlewni i ich urządzeń pomocniczych w okresie od dnia 14 grudnia 1973 roku do dnia 27 grudnia 1974 roku na stanowisku zalewacza wybijacza oraz prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku na stanowisku ślusarza – pracownika zatrudnionego w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych w wydziałach spawalniczych – stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy, wymienione w wykazie A, dziale III, XIV, poz. 22, 12 pkt 21, 18 wykazu stanowiącego załącznik Nr 1 do Zarządzenia Nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 roku w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

(dowód: świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 14 akt sprawy)

Sąd Okręgowy zważył i ocenił co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Art. 32 ust. 4 wyżej wymienionej ustawy stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku w sprawie o sygn. akt II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca dysponował świadectwem pracy wykonywania prac w warunkach szczególnych wystawionym przez Fabrykę (...) Spółkę Akcyjną w P. potwierdzającym, że w okresach spornych pracował jako ślusarz w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, wykonując je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Niemniej wskazać należy, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w szczególnych warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej.

Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. To samo dotyczy ujawnienia okoliczności, że wskazane w zaświadczeniu pracodawcy stanowisko pracy wykonywanej w szczególnych warunkach nie figuruje w wykazie powołanym w tym zaświadczeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku w sprawie o sygn. akt I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany piętnastoletni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Mianowicie w odwołaniu

skarżący podniósł, że kwestionuje niezaliczenie przez organ rentowy okresu pracy ubezpieczonego na stanowisku ślusarza w okresie od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu (...) roku ukończył 60 lat i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Ze względu na to, że organ rentowy zaprzeczał prawdziwości sporządzonego przez pracodawcę skarżącego świadectwa pracy, ciężar wykazania prawdziwości tego dokumentu prywatnego w myśl art. 253 zd. 2 k.p.c. spoczywał na wnioskodawcy jako osobie, która chce z dokumentu skorzystać.

Wnioskodawca sprostował temu obowiązkowi. Charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w spornych okresach w Fabryce (...) w P., Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków S. B., J. A., S. S. i E. W.. Świadczyli pracowali w spornych okresach razem z wnioskodawcą – S. B. i J. A. byli bezpośrednimi przełożonymi skarżącego, a S. S. i E. W. pracowali z nim na tym samym wydziale. W konsekwencji dysponowali oni bezpośrednią i szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych wnioskodawcy.

Świadczyli potwierdzili, iż M. S. w okresie od dnia 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy montażu przenośników, bębnow, stacji zwrotnych i napędowych, to jest urządzeń i maszyn używanych w kopalni głębinowej i odkrywkowej do przeróbki węgla. Do stałych obowiązków wnioskodawcy należało przecinanie blach przy pomocy palnika acetylenowo-tlenowego, dopasowywanie, wyrównywanie elementów składowych i ich szlifowanie przy użyciu szlifierki pneumatycznej, punktowe spawanie (szczepianie) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne. Wykonywał również prace nitowania za pomocą młota pneumatycznego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że skarżący nie był kierowany do innych prac.

Zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków są logiczne, spójne i korespondują z zeznaniami wnioskodawcy i pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Organ rentowy nie przedstawił w toku postępowania dowodów, które podważyłyby wiarygodność złożonych zeznań.

Wprawdzie z angaży wnioskodawcy wynika, że pracował on w charakterze ślusarza, nie mniej nazwa wskazanego w świadectwie stanowiska pracy nie przesądza o charakterze pracy, decydujące znaczenie w tym zakresie mają faktycznie stale wykonywane obowiązki pracownicze. A te w świetle zeznań świadków, wnioskodawcy oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych polegały na:

- przecinaniu blach, dopasowywaniu i wyrównywaniu elementów składowych palnikiem acetylenotlenowym,
- punktowym łączeniu (szczepianiu) składanych elementów stalowych przy pomocy spawarki elektrycznej tzw. spawanie wstępne.
- szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni montowanych elementów oraz szlifowanie połączeń spawalniczych przy pomocy szlifierki,
- nitowaniu przy użyciu młotów pneumatycznych.

Prace te były wykonywane w hali, w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk spawalniczych, gdzie występowało duże zapylenie, zadymienie i hałas, znacznie przekraczające dopuszczalne normy.

Prace w takim charakterze (spawalnicze oraz ślusarskie polegające na szlifowaniu i polerowaniu mechanicznym powierzchni metalowych) były niewątpliwie pracami wykonywanymi w uciążliwych dla zdrowia warunkach i jako takie są wymienione w wykazie A będącego załącznikiem do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43 ze zm.), a mianowicie w:

- dziale XIV (prace różne) poz. 12 – prace polegające na wycinaniu (tzw. upalanie – dopalanie) gazowym i spawaniu elektrycznym (zgrzewanie punktowe składanych elementów stalowych – spawanie wstępne;

- dziale III (w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 78 – prace polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych;

- dział XIV (prace różne) poz. 18 – prace polegające na obsłudze urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych (prace przy obsłudze młota pneumatycznego).

Mimo zatem, że wnioskodawca w spornym okresie pracował formalnie na stanowisku ślusarza – jak przedstawia świadectwo pracy - to charakter wykonywanej przez niego pracy w tym okresie polegał na wykonywaniu stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy wycinaniu i spawaniu elektrycznym, szlifowaniu i obsłudze młota pneumatycznego, co wynika z zeznań wnioskodawcy oraz świadków. Ponieważ wszystkie wykonywane przez wnioskodawcę prace w ramach obowiązującego go ośmiogodzinnego czasu pracy, były pracami w szczególnych warunkach, należy uznać że M. S. wykonując te prace, pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Mimo zatem, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie wskazywało precyzyjnie wszystkich prac wykonywanych przez wnioskodawcę, ograniczając się li tylko do prac przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, pomijając takie prace jak szlifowanie wyrobów metalowych, prace przy użyciu narzędzi wibracyjnych, to nie zmienia to faktu, że ostatecznie odpowiada ono prawu, gdyż potwierdza, iż skarżący faktycznie wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W tym miejscu należy przypomnieć utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zawarte w pkt 12, działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 roku określenie "prace przy spawaniu" zamiast terminu "spawacz" pozwala objąć nim także prace wykonywane w przebiegu procesu spawania przez pracowników niebędących spawaczami – prace ślusarzy polegające na przygotowywaniu materiałów do spawania, pod warunkiem że w toku tych czynności przygotowawczych są wykonywane prace spawalnicze lub wycinanie metalu (tak. por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2008 roku w sprawie I UK 192/07, wyrok z dnia 8 czerwca 2011 roku w sprawie I UK 393/10). W niniejszej sprawie wszyscy świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca w toku prac ślusarskich wykonywał prace polegające na wycinaniu i spawaniu blach. A ponadto wykonywał inne prace w szczególnych warunkach polegające na szlifowaniu wyrobów metalowych.

Biorąc pod uwagę złożone w sprawie zeznania świadków i wnioskodawcy co do codziennych warunków pracy i sposobu organizacji pracy w hali zakładu oraz w oparciu o zgromadzone dokumenty pracownicze nie ulega wątpliwości, że praca wnioskodawcy, była pracą o znacznej szkodliwości dla jego zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości. Świadczy o tym nie tylko zakres jego obowiązków, charakter pracy, ale także warunki w jakich praca była świadczona.

Mając powyższe na uwadze należało zatem przyjąć, że wnioskodawca w okresie od 27 października 1976 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, wskazanych w rozporządzeniu w Wykazie A, Dziale XIV poz. 12 – Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym, poz. 18 – Obsługa urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub uderowych oraz w Dziale III poz. 78 – Szlifowanie lub ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych oraz polerowanie mechaniczne.

W związku z tym, że wykazane przez wnioskodawcę okresy pracy w warunkach szczególnych wynoszą więcej niż 15 lat, stwierdzić należało, iż spełnia on wszystkie wymagane prawem warunki do uzyskania prawa do emerytury, zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wobec powyższego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu M. S. prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2015 roku, to jest od pierwszego dnia miesiąca, w którym skarżący złożył wniosek o emeryturę.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik, zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz M. S. kwotę 360 złotych, na podstawie § 9 ust. 2

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).